

Ser dèbil també és ser perfecte, per Gemma Humet

La cantautora ens parla de mals dies, debilitats i el deixar-se guarir per l'art

Gemma Humet | Juan Miguel Morales

Fa unes setmanes vaig tenir un mal dia. De fet, n'estava tenint uns quants, de mals dies. Estava cansada, un constipat em rondava i tenia el cervellet funcionant més de pressa que bé, a mil llocs, mil persones i mil sensacions que m'ofuscaven. Dies d'aquells que t'agradaria poder prémer un botó ben petit darrere l'orella per fer un *reset*, deixar de pensar i, segurament, dormir, que això en el meu dia a dia escasseja. I no posarem sempre l'excusa dels fills, em costa dormir des que era una nena amb cua de cavall i serrell, des que no aixecava un pam de terra i ni podia, ni volia, evitar quedar-me la nit sencera asseguda al balcó imaginant què passava rere cada llumet encès que veia o rere cadascuna de les passes dels desconeguts que caminaven, absorts, de matinada.

Tornant al tema que ens ocupa, feia uns dies que la vida, la voràgine de les rutines i del no parar ni un segon m'havien engolit sencera, de cap a peus, i just el dia en què sentia que havia de fer-hi alguna cosa, que necessitava parar la màquina d'alguna manera o implosionaria com un volcà: ups, tenia un concert. Sí, treballava. I és que fer concerts, tot i que a vegades pugui no semblar-ho, encara que m'encanti, que en vulgui tants com sigui possible i encara que em passaria el dia i la vida a dalt de l'escenari, vol dir treballar. És fàcil: jo faig una tasca, ofereixo, podríem dir-ne... un ?servei' i quan he acabat -en el millor dels casos al cap de 30 dies- em paguen. Per tant... sí, treballo.

Ser música, ser actriu, cantant, ballarina... vol dir, innegablement, treballar amb les emocions.

En el meu cas, quan canto, agafo tot el que em passa, tot el que sento, les meves vivències, i intento transformar-les en cançons que furguin, en algun sentit, les persones que m'escolten. Això és preciós; és molt bonic poder-te donar a tu mateixa, però aquest 'donar-me' em deixa nua a l'escenari. Indefensa. El focus com a interrogant. Em deixa amb el cor i la ment oberts. Destreno les emocions desvestint-me peça a peça, plec a plec, pèl a pèl, i les ofereixo. És com l'amor, com trobar aquell algú amb qui et permetes mostrar-te tal com ets. I sempre fa por, perquè l'amor, no ens enganyem, fa por. Entregar-te a l'altre sense saber ben bé a què jugues, i tenir la sensació que si no ho jugues bé et poden estripar en mil bocins i que recompondre el trencaclosques serà, com a mínim, complicat, espanta.

Gemma Humet Foto: Juan Miguel Morales

I m'adono que en l'era que vivim, l'era de les xarxes i de Twitter, de mostrar-nos sempre perfectes i radiant a Instagram, és molt fàcil fer mal, ensorrar i criticar sense cap mena d'intenció de ser constructiu. És molt fàcil anar a matar simplement perquè ets humana i has tingut un mal dia. És extremadament fàcil fer córrer sang només perquè a tu -i per gustos, colors- no t'agrada allò que faig.

Se'ns empeny a ser irreal, a no mostrar-nos febles. He de ser perfecte. He de ser perfecta. I no, senyores i senyors, la meua feina no és aquesta. Jo dubto, i caic, i m'equivoco, a vegades no estic bé i la majoria de dies soc la dona més feliç del planeta Terra. I ja és això. Treballis o no dalt de quatre fustes, una al costat de l'altra, anomenades escenari, la vida ja és això.

Per tant, ser professional de les arts és acceptar que tard o d'hora et tremolaran les cames. Que viure de les emocions implica, de tant en tant, esquarterar-se o guarir-se, també davant del públic. I ja em perdonareu, però... quina sort! Celebrem-nos en la perfecció de sentir-nos vulnerables.